

Krizostom:

Pastirica Jerica.

Jerica pase
sredi poljane
bele ovčice,
jarčke izbrane.

Z Jerico drobni
jarčki kramljajo,
zvonki kraguljčki
zraven cingljajo.

Jerica poje
pesem o sreči,
pesem o solncu,
luni blesteči.

Glasek srebrni
v gozdič odplava,
z Jerico raja
širna dobrava.

Br. Čišek:

Kakšen je pa vaš značaj?

Bog živi, Orlič in Orličice! Kako ste srečni, da imate svoje glasilo! Res se postavite. Še jaz ga rad berem, ki sem že velik Orel. Slišim, da ga tudi vi radi berete. Prav je.

Še bolj imenitno je, da nekateri celo dopisujete v „Orliča“. To pa, to! Zadnjič sem prav z veseljem bral pisemce sestrice Minke, da hočete pokazati svoj

značaj tudi na zunaj. — Prav, le pokažite ga — svoj značaj — le stopite s polnim korakom na plan, saj znate!

Mnogo Orličev sem že videl, kako ponosno so korakali po telovadbi s telovadišča. Dobro se jim je zdelo, da jih ljudje hvalijo in jim ploskajo. Mislim sem si: To so mladci, ki res s polnim korakom stopajo na plan. Tudi deklicam se lepo poda. Vsak korak govori o orlovskem značaju: Mi smo četa krepkih telovadcev in telovadk, ki nismo kakor kakšne mevže.

Pa sem jih videl tudi drugod — Orliče in Orličice. Iz šole so šli in niso imeli krojev. Vendar sem jih poznal od javne telovadbe in sem si rekel: Orliči so in Orličice.

Toda vendar — če sem se zmotil? Glej, ti dečki mečejo kamenje drug v drugega, klatijo tuje, nezrelo sadje ob cestah! Deklice se zmerjajo med seboj in ena hoče celo drugim pomazati obleko. Ali sem se res zmotil? Skoraj gotovo. Saj mislim, da Orliči ne delajo tako!

Pa morda se le nisem zmotil? O, potem pa ti dečki in te deklice niso pokazali orlovskega značaja. O, potem jim moram na ves glas zaklicati: Orlovski značaj je drugačen, čisto drugačen! Tako pa že ne smete hoditi iz šole! —

Nekoč je pa bilo, da sem prišel v nedeljo zjutraj v cerkev. Zagledal sem celo gručo otrok, ki so se motali tam pred velikim oltarjem in poklekali k obhajilni mizi. Mašnik so jim delili angelskega kruha. Prav spodbudno so se obnašali in lepo so molili. Opazil sem, da so odrasli prav zadovoljno gledali lep prizor. Najbrž so si mislili: Hvala Bogu, pridne otroke imamo!

Mislil sem, da so prvoobhajanci. Vendar sem pogršel venčkov in šopkov, pa tudi preveliki so se mi zdeli nekateri. Postal sem radoveden. Začela se je sv. maša, jaz sem pa moral zelo premagovati raztresenost, ker me je vedno nekaj spraševalo: „Kdo so ti pridni otroci?“

Po sv. maši sem počakal pred cerkvijo, da so tisti otroci prišli ven. Takoj sem zapazil na prsih orlovske znake.

„Aha!“ — se mi je posvetilo — „Orličiči so to in Orličičice! Le kako, da se nisem takoj spomnil?“

Stopil sem bliže in sem jih nagovoril:

„Kako, da ste danes tako pridni? Zgodaj ste prišli v cerkev in lepo ste molili.“

„Skupno sv. obhajilo smo imeli,“ mi pove sestra Alma in bratec Vinko pristavi: „Vsak mesec gremo skupaj k Gospodovi mizi. Tako se spodobi za Orličiče, so rekli naš voditelj pri sestanku.“

„Res, tako se spodobi,“ sem pritrdil. „Le držite se tega in hodite redno vsak mesec. Bog živi!“

„Bog živi!“ so odgovorili in so šli vsaksebi. Lica so jim bila vesela, saj so nesli s seboj nebesa v svojih srcih. Gospod Jezus je bil prišel k njim tisto jutro —

Šel sem domov in sem mislil na te malčke. Dejal sem na tihem: Ti Orličiči so pa res stopili s polnim, krščanskim korakom na plan in tako pokazali svoj značaj na zunaj. Da, taki morajo biti! Kreпки telovadci, zraven pa dobri, plemeniti otroci, ki imajo Jezusa radi in jih ima Jezus rad — to je njihov pravi značaj!

Da bi le vsi bili taki in — ostali stanovitni!

Br. N.

Hola! Spet na izlet.

To pot sem jo pa enkrat jaz ubral na izlet. Čisto sam sem šel in sem priromal do tiste hišice, kamor sem bil povabljen v zadnjem „Orličiču.“ Če ste že pozabili, pa spet berite.

Dečka, svojega znanca, sem že od daleč zagledal. Bil je na tratini na malih durih in se je prav čudno obnašal. Roke je imel prekrizane na prsih, levo nogo je držal visoko od tal, desna je pa skakala po travi sem in tja, kakor bi jo živ ogenj pekel na podplatu —

Tiho sem se priplazil in v dno dušo me je zakrbelo, kaj je z mojim malim prijateljem. Nisem se mogel več zdržati in sem dejal prav glasno:

„Dečko, kaj ti pa je vendar?“

Naenkrat je prenehal in se je postavil človeško na obe nogi. Prav čudno me je pogledal.

„Nič mi ni. Samo za viteški boj se učim.“

Vendar ga je bilo malo sram, da ni prav vedel, kako bi obrnil besedo. Meni se je pa njegova vaja za viteški boj tako neverjetna zdela, da nisem uganil, kaj bi bilo treba reči na to. Potlej sem drugače obrnil.

„Viš, dečko, danes sem prišel, ker si me povabil. Povedal boš do konca o izletu v Bukovje. Si sam doma?“

„Sam. Pa mama niso daleč. Tamle na njivi.“

Potem se je otresel zadrege in me je povabil na klop pod hruško. Postal je zelo vesel in je začel praviti:

„Kajne, do telovadbe sem že zadnjič povedal? Bom pa kar naprej. Za proste vaje smo dvakrat nastopili. Ena vrsta je delala navadne, druga češke. Te so prav lepe, ampak precej težke. Potem so telovadile deklice. Posebno lepa vaja je tista, ko pojo zraven: „Kdor ima srce.“ Ali pa tista z obroči po pesmi: „Pri-jatli, obrodile so trte.“ Tudi z robci znajo in sam ne vem, kaj še. Mi smo se med tem pripravljali za viteški boj.“

„Aha,“ sem rekel vmes, „za viteški boj. Pa povej, kaj je to in kako se dela. Boš pa o telovadbi deklic potlej več povedal.“

„Saj pravim, da ne vem veliko. To bodo deklice same povedale. Najboljše je, če vprašate Leskovčevo Julko, zna lepo povedati in tudi pokazati vse od kraja. Sedaj bom pa povedal od viteškega boja.“

„No, le! Saj že komaj čakam.“

„Veste, to je tako. Nekateri pravijo „petelinji boj.“ Nam se pa to zdi premalo imenitno. Saj smo Orličji vitezi, ne petelini. — Več parov dečkov se zbere, da se med seboj vojskujejo. Vsak sme skakati samo po eni nogi in roke mora imeti prekrizane na prsih. Z

rokami in nogami ne sme nič delati, samo z ramami in s pleči se mora zaletavati v sovražnika. Kdor se opoteče, da stopi na obe nogi, je premagan. Tako-le, glejte.“

Deček je vse gladko pokazal in zdelo se mi je res imenitno. Potem je pravil dalje.

„Vsak vitez si izbere kakšno slavno ime. Jaz sem bil zadnjič Brdavs, moj prvi nasprotnik pa Martin Krpan. To sva se dajala! Nazadnje je pa le Brdavs zmagal, čeprav so rekli, da mora vedno Krpan užugati, ker je tudi takrat, ko sta res živela.“

Hotel sem nekaj reči, pa je kar nadaljeval.

„Pa to še ni pravi konec. Ko so vsi pari na vrsti, se morajo še zmagovalci med seboj boriti. Tako dolgo, da ostane samo eden, ki je nepremagljiv. Tistemu denojo potem prav slovesno lavorjev venec na glavo. Mi smo dejali kar bršlinovega, ker lavorja nismo imeli. Ljudje so se zelo smejali in strašno ploskali.“

„Kdo je pa zmagal vse druge?“

„Majčkeno je manjkalo, da nisem bil jaz. Sem mu že mislil zaklicati: Na tleh! — kar sem se spotaknil in sem bil na dveh. Rožančev Tone je bil in Črni Jurij mu je bilo ime. Močan je in srečo ima. Drugič pa moram jaz zmagati, zato se vsak dan učim. Tako lepo je, če je človek močan.“

„To je pa res. Le uči se. Pa kaj sem hotel reči? Ali sta s Tonetom potlej kaj skregana?“

„Kaj še! Prav nič! Še posebno rada se imava. Saj ne sme nobeden biti skregan. To že naprej pokaže, da ne bo hud, če bo premagan. Preden se viteza začneta bojevati, stopita na sredo, si podasta roke in se bratovsko objameta. Na koncu boja pa spet. Ljudje so rekli, da jim je najbolj všeč, ker se imamo tako radi in ni nobeden prevzet. Enkrat se je Bolčev Miha prav petelinil, ker je vse premagal. Drugič je pa vse polomil. Komaj je dvakrat poskočil, je omahnil in telebnil po tleh. Tako smo se mu smejali, da ga je prav za zmerom minila prevzetnost.“

Pa sva se še midva dolgo smejala na Mihov račun. Ko sva se naveličala, sem se hotel posloviti. Vprašal sem, kje je hiša Leskovčeve Julke.

„Bom še njo koj poprašal, če res zna pripovedovati.“

„O, zna, zna. Ampak zdaj pa že še ne boste šli. Ravno gredo mama z njive. Le bodite še, Julka naj pa počaka.“

Moral sem ubogati. Mama so me peljali v hišo in so mi prinesli celo latvico kislega mleka. Tako je bilo dobro, da sem rekel dvakrat po tihem, enkrat pa na glas:

„O, zdaj naj pa Julka le čaka!“

Aleksander:

Oblaček — ciganček.

Na rožnih krilih solnce
priplava nad ravan,
draguljev pestrobojnih
na rosno trosi plan.

Oblaček — ta ciganček! —
na bisere preži,
tatinsko se priplazi,
na solncu obvisi.

Vse bisere pobaše
v bisago luknjasto,
navihano se smeje,
planice jokajo . . .

Dr. Ivo Pirc:

Solnce in zrak.

(Zdravnikovo pismo mladini.)

Poznal sem dečka, slabotnega in bledega. Imel je globoke, velike, črne oči, lasje so mu bili temne barve. Noge so mu bile kakor drobne paličice, tako je bil suh. Deček je bil tih, miren in priden. Vedno je bil sam, družbe ni maral. Tovariši so se posmehovali njegovi suhi postavi, starejši so z glavami majali, češ: „Jetiko ima! Ne bo dolgo živel.“

Dečko je slišal to obsodbo in zaskela ga je v dno srca. „Ne! Ne maram umreti,“ si je rekel in mnogo solza je prelil ob tej misli. Saj se je čutil tako zdravega. Samo težke noge je imel in včasih se mu je naredila tema pred očmi. „Zato vendar ne bom umrl,“ se je skušal tolažiti.

Res bi bil umrl, da ga nisem jaz srečal. Hitro sem spoznal, česa mu manjka. Iz zatohle, prenapolnjene, nikdar prezračene, temne sobe sem ga vodil ven v prosto naravo, v zeleni gozd in na solnčne travnike. Učil sem ga, kako mora globoko iz polnih prsi dihati na svežem, zdravem zraku. Rekel sem mu, naj si sleče jopič in srajco in naj pusti, da mu toplo sonce sije na gole prsi in hrbet. Ubogal je in kmalu mu je bilo bolje.

Male, ozke prsi so se mu razširile, lica so postala lepo rdeča, oči so se spet lepo zasvetile. Minila sta dva meseca in nihče ni več mislil, da je bil ta deček pred kratkim tako slab, tako hirajoč.

Zakaj je bil tako bolan? Manjkalo mu je solnca in zraka, dveh najboljših zdravnikov.

Zapomnite si torej, dečki in deklice: Zraka in solnca vam je treba kakor vsakdanjega kruha. Kruh vam preskrbi vaša mamica, zraka in solnca si poiščite sami, saj je obojega dosti zunaj pod milim nebom. Ne posedajte v zaprtih sobah! Opravljajte svoja dela zunaj na zraku, na solncu! Solnca se ne bojte, ne skrivajte se pred njim v senco! Ljubite sonce in svetlobo, ogibajte se sence in teme!

Cvetkovič:

Pozdrav.

Dvigni se, „Orlič“,
v jasne višave,
bratcem, sestricam
nosi pozdrave!

Pismo sestrice Zlatke in odgovor.

Dragi br. N! — Prav vam je, da ne veste, če sem pridna ali poredna. Pa vam tudi nečem povedati. — O, saj vem! Vi bi radi vprašali našo mamo. Pa je ne boste, ne! Nalašč Vam zopet nečem pisati, kje sem doma. Bog ve, kaj bi Vam mama odgovorila, jaz bi pa nič ne vedela. Nazadnje ste morebiti še tako muhasti, da bi mino pismo kar pod „veselo pošto“ dejali. — Hvala za odgovor. Sedaj Vas moram že vikati, ko ste tako veliki. Kadar bom jaz tako velika, me bodo vsi otroci vikali. To bo imenitno! — Še nekaj vam moram povedati. Kadar vidim kje parkeljna naslikanega, se vselej na Vas spomnim. Zato, ker ste zadnjič tisto pisali. Drugače pa nič ne mislim na Vas. O, pač! Kadar berem „Orliča“, premišlujem, če res tako grdo gledate. Pa če prav. Ne bojim se Vas nič, ker ste dosti daleč doma.

Z Bogom — pa brez zamere! — Zlatka.

Poredna Zlatka! Prebrisana si precej, navihana tudi, glej, da ne postaneš hudobna. Srečo pa imaš. Še poštni pečat je tako zamazan, da ne morem vedeti, od kod pišeš. Pa te bom vseeno iztuhtal, boš videla. Žendarji te iščejo. Potem pridem sam k Vam in boš videla, kako se bova — pogledala! — Zdrava!

Pisma drugih.

Tonček Bantan iz Dola pri Slatini mi je poslal sliko vsega odseka. Nad svojo sliko je napravil križec. Sedaj ga poznam in vsem povem, da je prav postaven dečko. Če ne verjamete, pridite pogledat. — Hvala, Tonček! Bog Te živi!

Ivanka Jamnikar v Mostah bere „Vrtec“ in „Angelček“, zraven tega pa ima največje veselje, kadar je pri telovadbi. Sama tako piše. Uči se prostih vaj, čeških, z vencji, zastavicami in robci. Kajne, veliko je tega? — Pozdravljena!

Dobrovski bratci in sestrice pošiljajo „svojemu“ br. Nard-žiču z izleta v Horjul en regiment pozdravov. Moj živ dan, kam naj jih denem — toliko!? Dovolite, da jih odstopim vsaj polovico vsem našim veselim poštarjem. Zadovoljni? Prav! — Dobro se držite, da Vas bo vesela dobrovska Mati Božja. O Šmarnem pridemo! Na svidenje!

„Orlič“ izhaja v začetku vsakega meseca. List izdaja konzorcij „Mladosti“. Uredništvo in upravništvo je v Kamniku.

Naročnina 1 dinar za pol leta. Oblastem odgovoren Janko Stele. Urejuje P. Bernard Ambrožič, Kamnik. Tiska Ant. Slatnar v Kamniku.